

ikke blive den, at saadanne Regler slet ikke dannede sig; Nødvendigheden vilde fremkalde dem, men naar Loven ikke gav nogen Anvisning, vilde man nærmest være henvist til den naturlige Lovgivning som Udgangspunkt, og dette vilde slet lede til en mindre ønskelig Udvikling af Nævningeinstitutionen, medens Indførelsen af Regler, hvis Overensstemmelse med Nævningeinstitutionens Væsen er godtgjort ved Erfaringens Vidnesbyrd, vil befordre dens Fremgang og bidrage til at den fæster Rod i den almindelige Retsbevidsthed.

Der kan heller ikke, saavidt Ministeriet kan skjønne, være nogen anden Betænkelse ved at optage saadanne Forskrifter i Loven end den, at en Anklaget muligens i enkelte Tilfælde vil kunne gaae fri, fordi det Bevis, hvorved han skulde fældes, enten udelukkes eller efter Loven ansees for aldeles utilstrækkeligt; men ligesom saadanne Tilfælde dog uden Tvivl sjældnere vilde indtræffe, ogsaa fordi Anklagemyndigheden i saa Fald vil rette sine Bestræbelser paa at tilvejebringe et mere tilstrækkeligt Bevis, saaledes er Faren herved i alt Fald mindre end den, at en Ukyndig kunde blive dømsfældt, fordi Nævningernes Erklæring var bygget paa et upaalideligt Grundlag.

Det man endnu skal fremhæve, at Forskrifterne i nærværende Kapitel formentlig ere saaledes affattede, at de kunne udvikles og fuldstændiggjøres ved Hjælp af den Praxis, som maatte danne sig, skal man fremsætte nogle Bemærkninger angaaende de enkelte Bestemmelser, som findes optagne her.

§§ 242—245 indeholde de Hovedforskrifter, som angaae Bevisførelsen i det Hele, nemlig at Bevis mod den Anklagede kun er tilvejebragt, naar der er ført Bevis for Alt, hvad der hører med til den begaaede Forbrydelses Begreb, at Beviset kun maa angaae Sagen selv, altsaa ikke Omstændigheder, som ikke kunne faae nogen umiddelbar Indflydelse paa den foreliggende Sag, at Bevisbyrden paahviler Anklageren med Hensyn til Forbrydelsens Tilværelse og den Anklagedes Skyld, og endelig at der altid skal tilvejebringes det bedste Bevis, som kan havees, saa at altsaa et Bevismiddel, der tyder hen

paa, at der gives en nærmere Maade til at godtgjøre det omtvistede Punkt, ikke tilstedes. Den førstnævnte i § 242 optagne Regel gaaer ikke ud paa at foreskrive, hvorledes hver enkelt Hovedbestanddel af Forbrydelsen skal bevises, men kun paa at der skal være tilvejebragt Bevis for ethvert saadant Punkt. Hvis det saaledes under en Anklage for Mord vel er bevist, at en Person er kommen af Dage, men der ikke er ført noget Bevis for at dette er forarsaget ved en Anden, maa den Anklagede frifindes, om end hans Forhold iøvrigt har været af den Bestaendighed, at det kunde vække grundet Mistanke imod ham; er der derimod ført Bevis for, at en Person er dræbt og at han er dræbt af den Anklagede, men derimod ikke for, at Forbrydelsen er begaaet med Overlæg, kan den Anklagede kun fældes for Drab. I sidstnævnte Tilfælde vil det alene være nødvendigt at give det Hovedspørgsmaal, som forelægges Nævningerne, en forandret Affattelse; i førstnævnte Tilfælde maa Retten derimod frifinde den Anklagede, uden at Sagen kommer til Nævningerne. Det vil iøvrigt selvfølgelig sjældent være Tilfældet, at en Anklagelse udfærdiges mod Noget for en Forbrydelse, med Hensyn til hvilken der aldeles savnes Bevis for et væsentligt Punkt; men ligesom dette kan ske, saaledes kan det i alt Fald indtræffe, at et Bevismiddel, hvorpaa man har bygget under Forundersøgelsen, udelukkes under Hovedforhandlingen, eller i alt Fald taber sin Betydning, f. Ex. naar et Vidne ganske tilbøielig kalder en tidligere afgiven Forklaring.

Den anden Hovedregel (§ 243) sigter til at udelukke Alt, hvad der ikke vedkommer den foreliggende Sag, men dog kunde indvirke paa Nævningernes Opfattelse. Der kan saaledes vistnok føres Bevis for, at den Anklagede ved en tidligere Leilighed har brugt Uttringer, der tyde hen paa, at Tanken om at begaae den Forbrydelse, der er Gjenstand for Sagen, dengang var opstaaet hos ham, men ikke angaaende Uttringer, der kunde vække Formodning om, at han havde i Sinde at begaae en anden Forbrydelse. Heller ikke vil det i Almindelighed være tilstedeligt, at Anklageren fører Bevis med